

Millay – Sonnet 1. from: An Ungrafted Tree

So she came back into his house again
And watched beside his bed until he died,
Loving him not at all. The winter rain
Splashed in the painted butter-tub outside,
Where once the red geraniums had stood,
Where still their rotted stalks were to be seen;
The thin log snapped, and she went out for wood,
Bareheaded, running the few steps between

The house and shed, there, from the sodden eaves
Blown back and forth on ragged ends of twine,
Saw the dejected creeping-jinny vine,
(And one, big aproned, blithe, with stiff blue sleeves
Rolled to the shoulders that warm day in spring,
Who planted seeds, musing ahead to their far blossoming.)

Ze keerde terug en in zijn woning
waakte ze, liefdeloos, aan zijn bed
totdat hij stierf. De winter regen ging
te keer buiten in de boterton - gezet
waar geraniums hadden gestaan;
hun rotte stengels lagen bij de muur.
Toen het vuur uit dreigde te gaan
rende ze om hout bloothoofds naar de schuur.

Daar zag ze de harde wind zijn gang gaan
met een ooit hoog opgebonden klimplant,
die afhing van de doorweekte dakrand.
(en iemand die, blij, met een groot schort aan,
de mouwen opgerold die lentedag,
zaadjes plantte en reeds hun bloei voorzag.)

Millay – Sonnet 2. from: An Ungrafted Tree

The last white sawdust on the floor was grown
Gray as the first, so long had he been ill;
The axe was nodding in the block; fresh-blown
And foreign came the rain acrosss the sill,
But on the roof so steadily it drummed
She could not think a time it might not be –
In hazy summer, when the hot air hummed
With mowing, and locusts rising raspingly,

When that small bird with iridescent wings
And long incredible sudden silver tongue
Had just flashed (and yet maybe not!) among
The dwarf nasturtiums – when no sagging springs
Of shower were in the whole bright sky, somehow
Upon this roof the rain would drum as it was drumming now

Het laatste en het eerste zaagsel op
de vloer waren even grijs , zo lang was
hij al ziek, roestend lag de zaag erop.
Binnen stuivend als de deur open was
plensde de regen op het dak. Ze wilde
zich nu in die andere tijd wanen -
zomerdagen waarin de lucht trilde
door maaiers en de vlucht van sprinkhanen

Toen die kleine veelkleurige zanger
zijn ongelooflijk zuivere lied in
de waterkers zong (o, die herinnering)
Toen de klare warme lucht niet zwanger
was van stortbuien die huis en groen
belagen zoals ze dat heden doen.

Millay – Sonnet 3. from: An Ungrafted Tree

She filled her arms with wood, and set her chin
Forward, to hold the highest stick in place,
No less afraid than she had always been
Of spiders up her arms and on her face,
But too impatient for a careful search
Or a less heavy loading, from the heap
Selecting hastily small sticks of birch,
For their curled bark, that instantly will leap

Into a blaze, not thinking to return
some day, distracted, as of old, to find
Smooth, heavy, round green logs with a wet, gray rind
Only, and natty chunks that will not burn,
(That day when dust is on the wood-box floor,
And some old catalogue, and a brown,
shriveled apple core).

Ze vulde haar armen met houtblokken
opgestapeld tot haar kin, nog even
bang voor spinnen onder haar rokken
of in haar gezicht als toen ze, even
ongeduldig, geen kleinere lading
koos, maar net zo haastig beide handen,
vulde met de takken van haar gading
die met hun krulbast meteen ontbranden,

zich onbewust dat ze ooit haar handen,
verstrooid als vroeger, zou vullen met hout
met grijze schors dat het niet lang uithoudt
en met grote stronken die slecht branden,
(Toen ze in de houtkist alleen stof zag,
waarop een verdroogd appelklokhuis lag.).

Millay – Sonnet 4. from: An Ungrafted Tree

The white bark writhed and sputtered like a fish
Upon the coals, exuding odorous smoke.
She knelt and blew, in a surging desolate wish
For comfort; and the sleeping ashes woke
And scattered to the hearth, but no thin fire
Broke suddenly, the wood was wet with rain.
Then, softly stepping forth from her desire,
(Being mindfull of like passions hurled in vain

Upon a similar task, in other days,)
She thrust her breath against the stubborn coal,
Bringing to bear upon its hilt the whole
Of her still body ... there sprang a little blaze ...
A pack of hounds, the flame swept up the flue! –
And the blue night stood flattened against the window,
Staring through.

De grijze boomschors sputterde als vet
in 'n hete pan, en verspreidde rook.
Wanhopig warmte wensend, blies ze met
kracht; ze spreidde de sintels met de pook,
maar kon er geen vlam aan ontlokken,
het hout was ook te nat van de regen.
In plaats van zoals vroeger te mokken
als het bij grote inspanning tegen

zat, blies ze nu met de hele inhoud
van haar lijf tegen de koppige kool
... daar kwam een hele kleine vlam ... frivool
eerst, dan laaiden de vlammen om het hout,
en de blauwe nacht stond geplet tegen
het raam en staarde koud naar binnen.

Millay – Sonnet 5. from: Un Angrafted Tree

A wagon stopped before the house; she heard
The heavy oilskins of the grocer's man
Slapping against his legs. Of a sudden whirred
Her heart like a frightened partridge, and she ran
And slid the bolt, leaving his entrance free;
Then in the cellar way till he was gone
Hid, breathless, praying that he might not see
The chair sway she had laid her hand upon
In passing. Sour and damp from that dark vault
Arose to her the well-remembered chill;
She saw the narrow wooden stairway still
Plunging into the earth, and the thin salt
Crusting the crocks; until she knew him far,
So stood, with listening eyes upon the empty doughnut jar.

De leverancier stopte voor het pand.
Zijn wild flapperende jas deed haar hart
klapwieken als een geschrokken fazant;
snel deed ze de grendels van de deur. Hard
rennend verborg ze zich in de gang
tot hij weg was, in de hoop dat hij niet
de schommelstoel zal zien bewegen, bang
dat hij dan begrijpt wat hij ziet.

Langs de smalle keldertrap kijkend naar
zoute aanslag op potten en muren
rook ze in die donkere nis de haar
wel bekende kille zure geuren.
Zo stond ze, tot ze hem ver weg wist;
oren open, ogen op de lege koekjeskist.

Millay – Sonnet 6. from: An Ungrafted Tree

Then cautiously she pushed the cellar door
And stepped into the kitchen — saw the track
Of muddy rubber boots across the floor,
The many paper parcels in a stack
Upon the dresser; with accustomed care
Removed the twine and put the wrappings by,
Folded, and the bags flat, that with an air
Of ease had been whipped open skillfully,

To the gape of children. Treacherously dear
And simple was the dull, familiar task.
And so it was she came at length to ask:
How came the soda there? The sugar here?
Then the dream broke. Silent, she brought a mop,
And forced the trade-slip on the nail that held his razor
strop.

Voorzichtig deed ze de gangdeur open
en liep de keuken in. Ze zag sporen
waar hij met zijn laarzen had gelopen
en pakjes, gestapeld tot een toren
op de kast. Bedreven touw en papier
verwijderend, plette ze elke zak.
Vroeger sloeg ze die tot verbaasd plezier
van kinderen weer open met één smak.

De bekende taak bleek nog eenvoudig
maar ook verraderlijk herinnerbaar:
Moest de soda niet hier, de suiker daar?
Toen brak de droom. Zwijgend verder bezig,
hanteerde ze de dwell. En de bon ging
op de spijker waaraan zijn scheerriem hing.

Millay – Sonnet 7. from: An Ungrafted Tree

One way there was of muting in the mind
A little while the ever-clamorous care;
And there was rapture, of a decent kind,
In making mean and ugly objects fair:
Soft-sooted kettle bottoms, that had been
Time after time set in above the fire,
Faucets, and candlesticks, corroded green,
To mine again from quarry; to attire

The shelves in paper petticoats, and tack
New oilcloth in the ringed-and-rotten's place,
Polish the stove till you could see your face,
And after nightfall rear an aching back
In a changed kitchen, bright as a new pin,
An advertisement, far too fine to cook a supper in.

Om de permanente zorgvraag in haar
haar hoofd te verdoven maakte ze wat
vuil of lelijk was weer mooi en toonbaar.

Ketelbodems polijste ze weer glad,
uitgeslagen kandelaars en kranen
liet ze weer blinken, vervuild papier
in laden verving ze en van banen
maakte ze plankrokjes voor 't plezier.

De kachel poetste ze tot haar gezicht
werd weerkaatst. Nu kon ze even rusten,
en haar zere rug eindelijk rechten.
Het was al donker, maar in het lamplicht
leek de keuken in een nieuwe jas gestoken:
een plaatje - veel te mooi om in te koken.

Millay – Sonnet 8. from: An Ungrafted Tree

She let them leave their jellies at the door
And go away, reluctant, down the walk.
She heard them talking as they passed before
The blind, but could not quite make out their talk
For noise in the room — the suddenly heavy fall
And roll of a charred log, and the roused shower
Of snapping sparks; then sharply from the wall
The unforgivable crowing of the hour.

One instant set ajar, her quiet ear
Was stormed and forced by the full rout of day:
The rasp of a saw, the fussy cluck and bray
Of hens, the wheeze of a pump, she needs must hear;
She inescapably must endure to feel
Across her teeth the grinding of a backing wagon wheel.

Ze liet hen hun laarzen achterlaten
waarna ze vertrokken, met tegenzin,
langs het pad. Ze hoorde hen wel praten
toen ze langs de luiken kwamen, maar in
het plots lawaai binnen kon ze hen niet
verstaan: vonken spattend was een houtblok
omgevallen in het vuur en kierewiet
werd ze haast van die koekoek uit zijn klok.

De volledige last van het geluid
van de dag: het gekakel en gekraai,
het suizen van de pomp, het zaaglawaaï,
viel haar nu erg hard en rauw op de huid
en dan moest ze nog zien te verduren
de krijssende rembanden die om wagenwielen schuren.

Millay – Sonnet 9. from: An Ungrafted Tree

Not over-kind nor over-quick in study
Nor skilled in sports nor beautiful was he,
Who had come into her life when anybody
Would have been welcome, so in need was she.
They had become acquainted in this way:
He flashed a mirror in her eyes at school;
By which he was distinguished; from that day
They went about together, as a rule.

She told, in secret and with whispering,
How he had flashed a mirror in her eyes;
And as she told, it struck her with surprise
That this was not so wonderful a thing.
But what's the odds? — It's pretty nice to know
You've got a friend to keep you company everywhere

Hij was niet over-vriendelijk, geen man
voor sport of studie, en ook niet erg knap.
Hij kwam in haar leven toen elke man
haar welkom was; als mentale stoplap.
Het begon toen op de school van beiden
hij met een spiegel in haar ogen scheen,
Daardoor had hij zich toen onderscheiden,
nu gingen ze samen overal heen.

Dat hij een spiegel in haar oog liet schijnen
vertelde ze als geheim, fluisterend,
intussen ook naar een stem luisterend
die zei: "Geen groot wonder, zo te seinen".
Maar wat anders? Er is toch niet veel mis
met een vriend die er altijd voor je is?

Millay – Sonnet 10. from: An Ungrafted Tree

She had forgotten how the August night
Was level as a lake beneath the moon,
In which she swam a little, losing sight
Of shore; and how the boy, who was at noon
Simple enough, not different from the rest,
Wore now a pleasant mystery as he went,
Which seemed to her an honest enough test
Whether she loved him, and she was content.

So loud, so loud the million crickets' choir . . .
So sweet the night, so long-drawn-out late . . .
And if the man were not her spirit's mate,
Why was her body sluggish with desire?
Stark on the open field the moonlight fell,
But the oak tree's shadow was deep and black and
secret as a well.

Ze was vergeten hoe die zomernacht
zo vlak was als een meer onder de maan,
waarin ze zwom en de kust verloren dacht.
Hoe de jongen, overdag eerder aan
de eenvoudige kant, net als de rest,
nu een heel prezierig geheim meedroeg,
wat haar wel een geslaagde liefdestest
toescheen. En dat was alles wat ze vroeg.

Alle krekels zongen zo luid in koor . . .
De nacht was zo eindeloos lang en zoet . . .
Als de man voor haar ziel niet goed
was, waarom loog haar lichaam haar dan voor?
Op het open veld was de maan aan bod,
maar de schaduw van de eik was duister en diep
als een geheime grot.

Millay – Sonnet 11. from: Un Angrafted Tree

It came into her mind, seeing how the snow
Was gone, and the brown grass exposed again,
And clothes-pins, and an apron — long ago,
In some white storm that sifted through the pane
And sent her forth reluctantly at last
To gather in, before the line gave way,
Garments, board-stiff, that galloped on the blast
Clashing like angel armies in a fray,

An apron long ago in such a night
Blown down and buried in the deepening drift,
To lie till April thawed it back to sight,
Forgotten, quaint and novel as a gift —
It struck her, as she pulled and pried and tore,
That here was spring, and the whole year to be lived
through once more.

Nu de sneeuw weg was en het bruine gras
In't zicht kwam (en 'n schort en knijpers), dacht
dacht ze er weer aan: lang geleden was ___
in een zware sneeuwstorm die onverwacht
zelfs door de vensterkieren joeg en haar
tenslotte onwillig naar buiten dwong
om, voor de lijn het begaf, de was naar
binnen te halen;(de kleren van jong

en oud plankstijf steigerend in de vlagen
as engelenlegers in oorlogstooi),
___ was 'snachts zó'n zelfde schort weggeslagen
en begraven ... het verrees door de dooi.
Ze wist dat, nu het weer lente was, ze even
goed het hele jaar nog een keer kon doorleven.

Millay – Sonnet 12. from: An Ungrafted Tree

Tenderly, in those times, as though she fed
An ailing child — with sturdy propping up
Of its small, feverish body in the bed,
And steadying of its hands about the cup —
She gave her husband of her body's strength,
Thinking of men, what helpless things they were,
Until he turned and fell asleep at length,
And stealthily stirred the night and spoke to her.
Familiar, at such moments, like a friend,
Whistled far off the long, mysterious train,
And she could see in her mind's vision plain
The magic World, where cities stood on end . . .
Remote from where she lay — and yet — between,
Save for something asleep beside her, only the
window screen.

Teder, alsof een erg ziek kind voedend,
zijn zwak lichaam steunend met al haar macht
en zijn handen rond de beker klemmend –
gaf ze haar man wat van haar eigen kracht,
denkend hoe hulpeloos toch mannen zijn,
tot hij zich omdraaide en in slaap viel.
Ver weg floot de geheimzinnige trein,
op momenten als een vriend nabij. Subtiel
bewoog de nacht en beroerde haar brein.

En ze kon die magische wereld zien,
in haar geest, en al die steden. Misschien
was niet tijd en afstand, maar alleen hij
de belemmering van haar verlangen,
die slapend naast haar lag, met ingevallen wangen.

Millay – Sonnet 13. from: An Ungrafted Tree

From the wan dream that was her waking day,
Wherein she journeyed, borne along the ground
Without her own volition in some way,
Or fleeing, motionless, with feet fast bound,
Or running silent through a silent house
Sharply remembered from an earlier dream,
Upstairs, down other stairs, fearful to rouse,
Regarding him, the wide and empty scream
Of a strange sleeper on a malignant bed,
And all the time not certain if it were
Herself so doing or some one like to her,
From this wan dream that was her daily bread,
Sometimes, at night, incredulous, she would wake —
A child, blowing bubbles that the chairs and carpet did
not break!

Uit de nare dagelijkse dagdroom,
waarin ze soms tegen haar wil over de grond
gedragen reisde, soms met boeien aan sloom
vluchtte, of stom in een ander huis rond
rende, steeds trappen op en weer omlaag,
al die tijd bang de vreemdeling, slapend
in zijn terminaal bed, zijn loze klaag-
lijke schreeuw te ontlokken, niet wetend

of zij het was die zo deed, of iemand
zoals zij ... Uit die nare droom die nu haar
dagelijks kost was, ontwaakte ze maar
zelden, 'snachts, en werd dan overmand
door ongeloof: een kind dat bellen blaast
die op de stoelen en het tapijt blijven liggen
tot het laatst.

Millay – Sonnet 14. from: An Ungrafted Tree

She had a horror he would die at night.
And sometimes when the light began to fade
She could not keep from noticing how white
The birches looked — and then she would be afraid,
Even with a lamp, to go about the house
And lock the windows; and as night wore on
Toward morning, if a dog howled, or a mouse
Squeaked in the floor, long after it was gone
Her flesh would sit awry on her. By day
She would forget somewhat, and it would seem
A silly thing to go with just this dream
And get a neighbor to come at night and stay.
But it would strike her sometimes, making tea:
She had kept that kettle boiling all night long, for
company.

Haar schrikbeeld was dat hij 'snachts sterven zou.
In de schemering werd ze steeds gewaar
hoe wit de berkenstammen in de kou
buiten leken, en ze voelde gevaar
als ze, zelfs met een lamp, het huis uit ging
om de luiken te sluiten. Als een hond
'snachts huilde of in de betimmering
een muis maar piepte, ging ze door de grond.

Overdag ging het wat beter en leek
het raar aan die angstdroom toe te geven
en aanspraak in de nacht te vragen
aan goede burenen. Tot haar 'smorgens bleek
wanneer ze thee ging zetten, dat ze puur
voor gezelschap, de hele nacht de ketel had laten
zingen op het vuur.

Millay – Sonnet 15. from: An Ungrafted Tree

There was upon the sill a pencil mark,
Vital with shadow when the sun stood still
At noon, but now, because the day was dark,
It was a pencil mark upon the sill.
And the mute clock, maintaining ever the same
Dead moment, blank and vacant of itself,
Was a pink shepherdess, a picture frame,
A shell marked Souvenir, there on the shelf.
Whence it occurred to her that he might be,
The mainspring being broken in his mind,
A clock himself, if one were so inclined,
That stood at twenty minutes after three —
The reason being for this, it might be said,
That things in death were neither clocks not
people, but only dead.

Op de stip op de vensterbank hadden
zon en schaduw op het middaguur grip,
nu had het duister haar bij de kladden;
het was een levenloze potloodstip.
Steeds hetzelfde dode uur toonde de
stille klok, ook de herderin van steen
op de plank, de rose onbewoonde
schelp en een fotolijst waren ver heen.

Waaruit het haar scheen dat ook hij een klok
zou kunnen zijn, met gebroken veer vanzelf,
die voorgoed stilstond op kwart over elf.
Waaruit zij de juiste conclusie trok:
Wat dood is, is geen mens of ding in nood,
het is alleen maar dood.

Millay – Sonnet 16. from: An Ungrafted Tree

The doctor asked her what she wanted done
With him, that could not lie there many days.
And she was shocked to see how life goes on
Even after death, in irritating ways;
And mused how if he had not died at all
'T would have been easier — then there need not be
The stiff disorder of a funeral
Everywhere, and the hideous industry,
And crowds of people calling her by name
And questioning her, she'd never seen before,
But only watching by his bed once more
And sitting silent if a knocking a came . . .
She said at length, feeling the doctor's eyes,
"I don't know what you do exactly when a person
dies."

De dokter vroeg wat te doen met hem die
niet veel langer kon blijven liggen daar.
Het schokte haar te zien hoe, voor wie
overblijven, de lasten doorgaan. Zwaar
had ze het daarmee. Als hij niet was dood
gegaan, dacht ze, was de begrafenis
met al die mensen waaraan ik geen bood
schap heb onnodig. Ook een dodenmis
zou er dan niet zijn. Stil, ingetogen
zat ze voor de laatste keer aan zijn bed,
wachtend op een sein van gene zijde, net
of dat kon komen. Toen ze de ogen
van de dokter op zich voelde zei ze kwaad:
"Weet ik veel wat je moet doen als iemand
doodgaat."

Millay – Sonnet 17. from: An Ungrafted Tree

Gazing upon him now, severe and dead,
It seemed a curious thing that she had lain
Beside him many a night in that cold bed,
And that had been which would not be again.
From his desirous body the great heat
Was gone at last, it seemed, and the taut nerves
Loosened forever. Formally the sheet
Set forth for her today those heavy curves

And lengths familiar as the bedroom door.
She was one who enters, sly, and proud,
To where he husband speaks before a crowd,
And sees a man she never saw before —
The man who eats his victuals at her side,
Small, and absurd, and hers: for once, not hers,
unclassified.

Hem nu beziend, streng en dood, scheen het haar
vreemd toe dat ze zo vele nachten bij
hem in dat koude bed had doorgebracht. Maar
wat voorbij is, is nu voorgoed voorbij.

De hitte is uit zijn gretige lichaam
verdwenen, de spieren slap; de dood gaf
slechts verval. Het laken tekent spaarzaam
de bekende vormen en zijn lengte af.

Alsof ze slinks en trots binnenkomt waar
haar man een gehoor toespreekt, en een man
ziet die ze nooit eerder zag – niet de man
die thuis samen met haar eet, klein, van haar,
maar in plaats daarvan een heel ander mens,
niet van haar, een volslagen vreemde, voelde ze
intens.